

Ra đây tôi massage cho, mai còn có sức mà viết đơn ly hôn!

21:03 28/03/2023

Tác giả: Đang cập nhật

Gia đình mãi là nơi mở rộng vòng tay đón chào bạn. Khi gặp khó khăn trong cuộc sống, hãy quay về vòng tay của cha mẹ khi bạn cần.

Lần đầu tiên, khi đang có bầu đứa đầu, bụng chang bang sắp đẻ đến nơi mà vẫn cứ phải bò ra dọn dẹp và cơm nước trong khi chồng dán mắt vào màn hình chơi game, em gào lên:

- Ly hôn đi, tôi không muốn sống với anh nữa. Sống với anh cực như trâu như chó, tôi về sống với bố mẹ tôi còn hơn.

Lần đấy, mặt lão chồng xanh như đất nhái. Bầu mà, như núi lửa, cứ đưng vào thử xem không tan hoang cuộc đời cũng lạ. Ly dị quả này là mất cả vợ cả con, cả mấy cây vàng em đang cất trong tủ của hồi môn cha mẹ họ hàng hai bên cho, và dĩ nhiên em cuỗm cả cuốn sổ tiết kiệm chung từ khi còn yêu. Em đã nói rồi, để đảm bảo an toàn cho phụ nữ, thì em giữ hết tất cả hiện kim lẫn hiện vật. Chính vì thế, mỗi lần em nói chia tay, lão cứ rối cả lên:

Ảnh minh họa

– Vợ cứ bình tĩnh, Hà Lợi không vội được đâu (chả là em người Hà Nội 2). Vợ cái là con mình sau này khó chịu lắm đấy. Có gì cứ nói anh.

Và từ lúc đó cho đến hết tuần sau, em được cung phụng như bà chúa, lão thành osin. Em đòi cho biết thế nào là lễ độ. Em bắt nấu cơm, rửa chén, lau nhà, chà toilet, đêm đến còn bóp tay bóp chân mát xa các kiểu. Thường thì mỗi lần như vậy, lão làm osin 1 tuần là hết date. Mọi việc lại U Như Kỳ.

Lần thứ hai, chẳng nhớ vì lý do gì mà cãi nhau to lắm. Em đang ở nhà chăm con còn lão thì đang đi với bạn. Em gào lên qua... sms: “Ly hôn mẹ nó đi, tôi chán lắm rồi”. 2 phút sau có tin reply: “Tôi cũng vậy. OK”. Chết bỏ xừ rồi, làm thế nào bây giờ? Biết nói với bố mẹ làm sao? Em nằm vừa buồn vừa chán, thút thít khóc, chả buồn trông con.

Chừng 30 phút sau, ướn hết cả gối, thì máy lại rung lên, lão: “Bình tĩnh chưa? Còn muốn ly hôn không”. Em lại ba máu sáu cơn quên hết cả nỗi lo: “Tôi không đùa đâu, tôi đang viết đơn đây”. Lão đáp trả: “Điên à, đừng cái đòi ly hôn. Ly hôn xong bố con tôi ở với ai”. Em phì cười. Tối đó, lão về khệ nệ mang về nào bánh kem, nào trái cây, nào hoa. Thế là huề!

Lần thứ ba, cãi nhau cũng to lắm, mặt em vênh lên như thót: “Tôi không thể nào chịu đựng được con người anh nữa. Vừa lười, lại vô tâm, lúc nào cũng game với truyện, chẳng thiết gì đến vợ con. Thà tôi sống một mình còn hơn”. Lão lên cơn sĩ, vừa tức vừa sĩ, cũng gào lên: “Ly hôn thì ly hôn, đưa đây tôi ký ngay và luôn”. Á, thách thức bà hả! Em lấy giấy viết luôn. Cơ mà chưa có kinh nghiệm viết đơn ly dị bao giờ, nên không biết viết đơn thế nào.

Trước đến giờ, em mới chỉ viết đơn xin nghỉ học, đơn xin nghỉ phép chứ có bao giờ đựng đến thứ này. “Mai tôi viết, đừng có hù tôi”, lão đang nằm đắp chăn cười khùng khục: “Gớm, có mà không biết viết thì có, cứ giả vờ giả vịt”, em điên lên: “Đừng có thách, tôi lên mạng tìm mấy hồi. Mai tôi viết, ở đó mà cười”. Lão sán lại bảo: “Ừ, mai nếu tìm không ra thì bảo chồng seach cho nhá” (lão là IT). Bực mình, em cũng lên giường trùm chăn. Lão tung hết cả chăn ra bảo: “Ra đây mát xa cho, mai còn có sức mà viết đơn ly dị. Kẻo mốt ly dị rồi chẳng có thằng nào đấm lưng cho đâu”. Em bực, nhưng kể có đứa mát xa cho cũng sướng. Mát xa một hồi thành “mát gần” lúc nào không biết. Thế là huề, quên hết vụ ly dị luôn.

Lần thứ tư, lão làm ghê lắm. Lần đó cũng vẫn cãi nhau to, em ôm con vào phòng không cho bố con gặp nhau, con khóc ri rỉ rồi gào lên, lão ở ngoài càng đập cửa ầm ầm (may quá ông bà nội đi

vắng). Em nhất quyết không mở, cửa gỗ mà, có mà đập cửa gãy chân cũng không bung. Cố thủ trong phòng đến chiều, hai mẹ con ôm nhau ngủ say sưa mặc kệ trời đất. Chiều đói quá phải mò xuống nhà tìm đồ ăn. Vừa mở cửa, lão đang nằm trước cửa phòng bỗng bật dậy giằng lấy thằng con: “Làm gì thì làm, đừng có mà làm khổ con tôi”, lão chì chiết.

Em đang hết hồn tưởng sẽ bị lão tung một chưởng, ai dè thấy cái lão mặt lo lắng và thất thần bỗng thương thế nào ấy. “Đưa con đây, tôi cho nó đi ăn”, “Ăn gì, có cái quái gì đâu mà ăn” (hóa ra lúc ấy lão cũng đang đói, mấy ngày rồi em đình công không đi chợ mà). Nói rồi lão lục cục thay đồ cho con, chở con đi mất dạng. Hồi sau về tay xách nách mang hai cái bánh pizza với hai tô phở: “Ăn đi không thì chết đói bây giờ”. Chưa bao giờ em chén cái bánh pizza nào ngon thế. Thấy lão ngồi đút phở cho con, vừa đút vừa hôn hít, sờ nắn người con mà em xém khóc. Trên đời này chắc chẳng ai thương con em bằng lão. Thôi, không ly hôn.

Lần thứ năm, mới đây thôi, lại cãi nhau vụ tiền bạc. Lão làm ăn với bạn bị bạn lừa hết cả tiền, em xót quá, khuyên không được, hù không xong, thế là giở chiêu chiến tranh lạnh. Lần này thì lão gào lên: “Vợ với chả con, có cũng như không, sống thế này thì sống thế quái nào được. Li dị đi!”. Em nghe lão nói vậy nổi tự ái một cục: “Anh muốn li dị thì tôi chiều, sống với anh có ngày không có cơm mà ăn, không có nhà mà ở”. Thế là em lục tục dọn quần áo hai mẹ con. Đến cái khúc dọn cả “kết sắt” với tiền tiết kiệm, sổ tiết kiệm và toàn bộ vàng vòng tích lũy mấy năm qua, lão sấn đến: “Cô đi đâu thì đi một mình đi, tiền bạc để lại, con để lại”. Em tỉnh như ruồi đáp: “Ly dị anh là tôi mang đi hết. Không mang tiền vàng đi, thì để con khác nó tiêu à?”.

Lão cũng chẳng kém: “Cô mang đi hết, thì tôi sống bằng gì, sống với ai?”, em đang điên cũng phì cười: “Sống với ai mặc xác anh, tôi không quan tâm. Không có tiền, không vợ con, sống một mình cho chết rũ ra chẳng ai thương”. Lão lại lên cơn: “Vợ với chả con, nói thế mà cũng nói được à? Biết thế ngày xưa ở vậy cho đỡ khổ”, rồi lặng lẽ rút về phòng, tắt đèn im re hết cả chiều.

Tối đến, sợ có gì không ổn, đến lượt em mò vào phòng kiểm tra xem còn thở không, còn sống không còn biết đường... lo hậu sự. Vừa chạm vào người thấy nóng hổi, chết cha, sốt cao rồi. Thế là em bắt dậy lau mình, đánh cảm, ăn cháo Thị Nở, uống thuốc rồi cho nằm. Nằm một hồi, lão thì thào: “Rốt cuộc chỉ có vợ thương chồng thôi.”, em nghe cũng thấy thương, bèn nhân cơ hội khuyên bảo, động viên. Một hồi sau ôm nhau ngủ đến sáng. Lần đó ôm nhau mà tòi ra thằng út sắp sinh. Thế là kết thúc lần thứ 5 ly hôn. Cũng may bọn em yêu thương nhau, hiểu nhau, và còn cần nhau mới qua được 5 năm sóng gió, chứ nhiều lúc thấy cuộc sống đen ngòm như chị Dậu đêm 30.

May mà còn thương nên em mới không buông tay...

Link bài viết: <http://www.tinthat.vn/ra-day-toi-massage-cho-mai-con-co-suc-ma-viet-don-ly-hon>